

ЗАМИНАВАНЕ

Въ ушитѣ още оня шумъ отъ гължбитѣ на площада,
усѣщамъ още жегата отъ стѣпалата на Санъ Марко,
зеницитѣ се свиватъ още, сякашъ, загорѣла ярко,
слѣпи ги въ слънчевия блѣсъкъ пламналата му фасада.

Но влакътъ вече ме отвлича и ми пѣе безъ пощада —
че цѣлъ животъ не ще забравя тази пладния странно-жарка,
че тя презъ дни студено-зли като миражъ ще ми се мѣрка,
че на свѣта такава радостъ може би веднѣжъ се пада . . .

А въ този часъ, азъ знамъ, отвѣдъ е нѣжнорозово морето,
Венеция трепти, огрѣла съ цвѣтоветѣ на кристала,
и нѣкъде запѣлъ е тамъ единъ гондолиеръ несретень.

Но ето края на канала — съ тъмна застояла пѣна.
Венеция — въ сърдцето ми последна обичъ осияла —
надъ твоята лагуна свѣтла пада вечеръ кадийана.